

en ver-
en am-
en in
ol, voor
por de
t., maar
niet

og altoos
de
derkens
van
enis deden.
het feit,
dat
geloo-
vigen"

n oude
tijden
grootvader,
en kind,
zijn
presenteeren

elacht over-
ik; maar hier
en de ker-
en; iets wat

heel onhou-
d-
terug, wat
ook op den

preken nooit
anderen" der
e kinderen

ook een ge-
loof-
vige

n kerkeraad
B gedoopt
lidmaat van
koninkrijks".

k B geacht
at hij het
krijgt nu B
de kerk ook
geloo-
vige.

oor uitkomt
toegelaten,
taut dan in
hoofde. En
C gedoopt
geloo-
vige

nog niet
en zelf nog
toegelaten,
ersteld ge-
op het feit

dan is de
C is gebo-
en, weten
len we op
vige was
e het kind
B een ge-
p het feit,
gen A was,
tvader, op,
maar om-
zijn zoon,
eldit, over-

wel op het
en een ge-
daardoor

oorlooppig
Christus",

it dit ook
denis, en
ogelaten,
zijn kind,
an vervalt
kind den
kend ge-

at B een
keraad te
deszelfs
old, voor
sch schui-

het kind
moet het
niet be-
aar treedt

raad oor-
en geko-
te open-
ewel als
ren blijkt
urlijk is
a geloof-
oop niet
nog zoo

hien niet
het uit-
leen te

dit ook
moet hij
eigenen,

is, dan
nd ge-
op be-
tus" en
en zoo-
moet

geheel
en kind
en van
kelijke
raads-
als tot
dt.

is zijn

kind ook niet als het kind van een geloof-
vige te beschouwen, en mag dus niet ge-
doopt worden. En in dit geval is elk op-
komen van den grootvader ondoelstreftend.
Hierbij echter stuit men op de moeilijk-
heid, dat onze kerken dusver nog nimmer
de positie der dusgenaamde »volwassen doop-
leden" geregeld hebben, en het valt zeer
te betwijfelen, of een kerkeraad, in het kerk-
verband, dit op eigen houtje doen kan
en mag.

Dat de positie der »volwassen doop-
leden" niet blijven kan wat ze is, stemt na
lezing van de kostelijke stukken van Prof.
Rutgers, een ieder toe. De moeilijkheid ligt
vooral in de bepaling van leeftijd en de wijze
van handelen.

Toch zal het daartoe moeten komen.
De kerken kunnen zich in deze niet aan
een beslissing onttrekken.

Maar inmiddels kan een kerkeraad nooit
tegelijk twee dingen doen die met elkaar
strijden en elkaar uitsluiten.

Hij kan niet tegelijk den vader die nog
geen belijdenis deed, als dooplid d. i. als
schuilend geloovige, in zijn register erken-
nen, en tevens weigeren zijn kind te doopen.

Weigering van doop moet altoos vooral
worden gedaan door het ontbreken aan den
vader van de kwaliteit, die hij krachtens zijn
eigen doop in de kerk als ondersteld »lid-
maat van Christus en erfgenaam des Koninkrijks" bezat.

Tweeërlei Theologie.

Voor een groot deel zijn we thans met
het *Geref. Volksblad* op strek. Wat onze
Gereformeerde vaders eens spraken van de
oude filosofie, geldt evenzoo van de
nieuwere filosofie, die in hoofdzaak van
hetzelfde laken een pak geeft.

Op de ééne noch op de andere philoso-
fie kunnen we teren. Om tot een philoso-
fie, die bij onze belijdenis past, te komen,
moeten we met Calvin op een *Philosophia
Christiana* blijven aandringen, d. i. op een
philosophie die met Gods Woord rekent.

Maar ook zoo kan de heidensche philo-
sophie van thans, evenals de heidensche
philosophie vanoudt, belangrijke diensten
bewijzen, met name waar sprake is van de
formeele zijde van ons denken.

Met name Kant, wiens hooldbeteekenis
juist op dat formeele gebied ligt, te igno-
reeren of laatlunkend te verachten, ware
ongerijmd.

De redactie zegt het zelve:

Moet en mag het niet ignoreeren van Kant
of van welken anderen wijsgeer, die evenals
Kant ter voete uit, zoowel formeel als materieel,
in de principen en in de details op den bodem
van het anti-Christendom staat, — moet en mag
het niet ignoreeren van dezen, door den Gere-
formeerden theoloog, zoover gedreven, dat hij
uit de premissen van zulke negatieve philo-
sophie, positieve theologische conclusies behoort
te resumeren?

Met Kant niet te rekenen.

Kant te ignoreeren.
Dat beteekent van Kant voor heel den cyclus
der wetenschappen, inzonderheid voor de weten-
schap der theologie te miskennen, te loochenen —
achten ook wij eenvoudig onhebbelijk pedan-
tisme.

Zoo nu komen we verder, en thans ver-
valt ook elk bezwaar, om de verdere beden-
kingen der redactie onder de oogen te zien.

Zoo toch vervolgt de redactie van dit
blad:

Is bij name voor den Gereformeerden God-
geleerde het fundament waarop deze philoso-
fische voorstelling rust stevig genoeg?

Kan, nu dan eenmaal volgens deze voorstel-
lingswijze »het menschelek bewustzijn in 't alge-
meen, behoefte gevoelt aan zulk een opvatting —
met de Heilige Schrift zelve in de hand deze
opvatting genoegzaam klaar gemaakt?

Wij vragen natuurlijk thans niet volgens me-
thodisch gebruik naar een paar teksten, maar
wij vragen dit:

Volgt bij logische deductie deze consequentie
uit de leer der Heilige Schrift? Of spreekt de
Heilige Schrift zich in 't geheel niet uit over
het weten en bestaan van de wetenschap? Is
het laatste woord hier aan de wijsbegeerte of
aan de openbaring?

En bovendien, — om nu niet eens te komen
op het verschil tusschen het geestelijk bewustzijn
van de weisergeborenen en de niet wedergebore-
nen, waarover ook heel veel nog valt te zeggen,
— alles wat op een gegeven oogenblik voor
ons menschelek bewustzijn treedt en daarnaast
als rein logisch zich opdingt, mag zeker den
Gereformeerden theoloog nog geenszins als e-
vident, en dies volkomen betrouwbaar aanvaard.
Welnu, kan dit en moet dit ook van de zaak
in geschil dan niet gezegd? Ook al betref het
hier dus nu louter het formeele denken in den
denker. En behalve dit: het formeele denken
bracht Kant tot een formeel resultaat.

Een resultaat, dat eigenlijk heel het Encyclo-
paedisch en daardoor tegelijk heel het dogmatisch
systeem, — formeel beschouwd van alle Godge-
leerde scholen, die voor Kant geleerd hebben,
onderscheiden werpt. Welnu, zulk een machtig-
wij, hadden haast gezegd revolutionair resultaat
op een enkel philosophischen grondslag zoo ufar
op onze punten te boeken, zie, dat achten wij,
met groote beschiktheid zij het tegen onze
hooggeleerden leermester opgemerkt —
wel wat gewaagd.

Geheel helder is de aldus gestelde vraag
ons niet; maar we willen toch trachten ook
de aldus gestelde bedenking onder de oogen
te zien.

Tweeërlei theologie, tweeërlei Godsken-
nisse!

Ons dunkt er is allerlei »theologie", en
ook de uitdrukking »Godskennis" wordt in
veeltoortge betekenissen gebruikt, en ook
waar het laatste woord in gelijken zin wordt
gebruikt, verschilt het op allerlei wijze in
graad van helderheid.

Om met het woord »theologie" te begi-
nen. Er is een Roomsche theologie, ook is
er een Lutherische theologie, een Remon-
strantsche theologie, een Gereformeerde
theologie, en evenzoo spreekt men van een
Ethische theologie, een Groninger theologie,
een Moderne theologie. Ook wel van een

negatieve, van een positieve, of van een con-
fessionele theologie. En evenzoo van een
populaire theologie, van een mystieke theo-
logie, van een rationalistische theologie.
Kortom, er worden allerlei theologien on-
derscheiden.

In dien zin nu bedoeld, verstaat niemand
hieronder Lutherische, Roomsche of Gronin-
ger Godskenisse; maar beteekent theologie
in zulk een aanstelling voor ons allen: Een
Lutherisch, Roomsche of Groninger samenstel
van theologische wetenschap. Tusschen de
Roomsche en de Gereformeerde theologie
bestaat het verschil zelfs slechts zeer ten
deele in de leerstukken over God, maar
veeleer in het leerstuk over Christus, en
voorts in de leerstukken over de kerk en
over de Sacramenten enz. Is er alleen
sprake van kerken, die nog leerstukken
belijden, dan kan men zeggen, dat het ver-
schil tusschen haar theologien voornamelijk
in de leerstukken schuilt, terwijl het, zoo
er gehandeld wordt van niet-confessionele
theologieën meer aankomt op de alge-
meene beginselen waarvan men uitgaat.

Nu kan men echter ook van theologie in
een anderen zin spreken. Een tijdlang
besigde men dit woord meer bepaaldijk
van het mysterie van den Christus. Johan-
nes de apostel heet hij uitzondering de
theoloog, volstrekt niet omdat hij veel aan
critiek of exegese deed, of een dogmatiek
opstelde, of over kerkrecht schreef, of ook
soo bijzonder het leerstuk over God be-
oefende, maar omdat hij in zijn medede-
lingen ontrent den Christus bijzonderlijk tot
God opklimt.

Wat daarentegen thans in het spraake-
bruik zich als theologie aandient, datgene
waarvan de kennis iemand tot theoloog
maakt, wat aan een faculteit haar theolo-
gisch karakter leent, wat in de benaming
van tijdschriften als anderszins verstaan wordt,
als er van theologie sprake is, is welbezien
niets anders dan een verzameling van vakken
van studie, critiek, hermeneutiek, canoniek,
exegese, kerkhistorie, symboliek, patristiek,
archaeologie, kerkrecht, dogmatiek, ethiek,
homiletiek, catechetiek, pastoraal en zoo
veel meer.

Wie bekend staat als iemand die in deze
vakken grondig thuis is, en er zelf in weet
voort te werken, zoodat hij op eenig punt
helder licht verspreidt en ook anderen met
de uitkomst van zijn studie dient, die heet
een theoloog en wordt door een ieder als
theoloog erkend en geëerd.

Een faculteit die deze vakken onderwijst,
heet een theologische faculteit.

Een tijdschrift, dat een of meer van deze
vakken toelicht, heet een theologisch maand-
schrift.

Wie doctor in deze vakken is, heet theolo-
gicus doctor.

Wie een of meer van deze vakken on-
derwijst, heet een theologisch hoogleraar.

Een bibliotheek, die boeken vergaart die
op deze vakken betrekking hebben, heet
een theologische bibliotheek.

Studenten, die in deze vakken studeeren,
heeten theologische studenten.

Een advies, gegeven bij het licht van
deze vakken, heet een theologisch advies.

Kortom, er kan geen twijfel over rijzen,
of heel de wereld verstaat als er van theo-
logie, zonder meer, gesproken wordt, onder
theologie dit en niets anders.

Ook het *Geref. Volksblad* zal ons dit niet
tegenspreken. Daarvoor is het te nobel in zijn
poliemiek.

Het zoekt geen spijkers op laag water.

In dien zin nu genomen, is theologie een
geheel van studievakken, die op wetenschap-
pelijke wijze beoefend worden, zoodat men
kortweg spreken kan van theologische weten-
schap.

Nu kan men echter, staande voor deze
gewone betekenissen van het woord, en voor
dit gansch duidelijk begrip, zich heel andere
vragen gaan stellen.

Men kan vragen: Hoe is men aan dit
woord gekomen? Werd het altoos in dien
zin gebruikt? Wat is er de letterlijke be-
duiding van? Kan het ook in anderen zin
gebruikt? En zoo ge het in anderen zin
bezig, welk verband is er dan tusschen die
oude en de gewone betekenissen van het woord?

Slaat men nu dien weg in, dan komt ge
te vernemen, dat *Theo-* beteekent God, en
dat *-logie* beteekent kennis, zoodat ge het
woord zoudt kunnen vertalen: *Godskennis*.

Dat het daarentegen veelal vertaald is met
Godgeleerdheid, ten einde misverstand te
voorkomen.

Immers als we op de samenstelling van
het woord afgaan, dan houdt het in: ken-
nisse van God. Nu is er zelfkennis van
God in God. Er is een instinctieve kennis
van God, gelijk de engelen en deels de
demonen die hebben. Er is een uitgedrokte
of meegeleerde kennis van God. Er is
een verstandelijke kennis van God. Er is
een mystieke kennis van God. Er is een
proefondervindelijke kennis van God. Er
is een historische kennis, er is een uitwen-
dige kennis, er is een nageprate kennis
van God.

Er is een kennis Gods uit de natuur.
Er is een kennis van God die ons inge-
schapen is. Er is een kennis Gods gelijk
alleen de Christen die bezit. Er is een ken-
nisse Gods, die Gods heiligen heetten.

Altoos kennis van God, maar op veler-
lei wijze geschakeerd. Nochtan in alle deze
schakeeringen steeds zoo genoemd, dat ge-
doeld wordt niet op zekere studie noch op
zekere wetenschappelijkheid, maar op geest-
telijke kennis, waardoor eenig geestelijk
wezen zekere kennis van God erlangt.

Daar nu kennis van God in dezen zin voor
de wijzen en verstandigen verborgen, en den
kinderkens geopenbaard is; terwijl omgekeerd
die kinderkens, o, zoo weinig van al die
studievakken weten, heeft men gewoonlijk,
om misverstand af te snijden, in dien geest-
telijken zin van kennis Gods gesproken,
en het geheel van al die wetenschappelijke
stukken genoemd: *Godgeleerdheid*.

Natuurlijk niet alsof die Godgeleerdheid,

recht beoefend, niet wreken moest, om
de *kenntisse Gods* te verhelderen; maar om-
dat het een theoloog op zijn sterfbed niets
baten zal, of hij al duizeligwelkend veel
van de Godgeleerdheid weet, en het bij zijn
jongsten smik alleen de vraag zal zijn, of hij
die kennis Gods bezit, waarvan Johannes
zei: »Dit is het eeuwige leven, dat zij U
kennen, den eenig waarachtigen God en Jesus
Christus, dien Gij gezonden hebt."

Wil men nu echter bij beide aan het
Grieksche woord theologie vasthouden, welnu
dan kan men beide tegelijk zeggen. Van
den éénen kant: In uw sterven zal uw
theologie u niets baten, mijn vriend! Of
ook: In uw sterven zal uw eeuwige heil van
uw theologie afhangen!

Maar natuurlijk, dan verstaat niemand er
beide malen hetzelfde onder.

De eerste maal bedoelt men dan: Uw theo-
logie, d. i. uw Godgeleerdheid, uw theolo-
gische wetenschap, zal u den hemel niet bin-
nen leiden.

En de andere maal: Uw theologie, dat is
uw geestelijke kennis van den levenden
God, is het eenige waarop het in uw sterven
aankomt.

Nu zouden we, eer we verder gaan, gaarne
van de redactie vernemen, of zij er niet
precies eender over denkt, en dus wel ter-
dege het woord theologie in tweeërlei zin
erkent, de eerste maal als geestelijke kennis
naar den levenden God, en de andere
maal als Godgeleerdheid of wetenschappelijke
studie.

Onthouding.

V.

»Onthouding" als godsdienstig beginsel
gedreven bleek tegen het beginsel der
Christelijke religie over te staan, alteminst
op den weg der »navolging Christi" te
liggen, het eerst onder de Heidenen te zijn
opgekomen, en bij consequente doorvoering
niet slechts niet profijtelijk, maar zeer be-
schadelijk te zijn.

Van zulk drijven van de »onthouding" als
godsdienstig beginsel, en dus als merke-
teekenen van hoogere heiligheid, begripen ook
nu weer, gelijk we zagen, de teekenen zich
te vertoonen.

En dit nu stelt het aan de belijders van
den Christus ten plicht, om, waar de be-
weging voor onthouding zich ook van hun
persoon poogt meester te maken, vooraf de
geesten te beproeven of ze uit God zijn,
en niet dan met volkomen bewustheid te
handelen.

Nemen we, door alzoo te spreken, als
Gereformeerden positie tegenover de Onthou-
dingsbeweging?

Stellig niet tegenover de onthouding zelve,
in volstrekten zin.

Nog altoos zegenen we de gezinnen, waar
zoo goed als nooit sterken drank in huis
komt; waar de kinderen opgevoed worden
in de gewoonte om sterken drank buiten
hun levensbehoefte te sluiten; en waar men
hoogstens op een kouden avond eens een
glas punch, of op een feestdag een glas
advocaat drinkt.

In deze breede reeks van gezinnen wordt
feitelijk zoo goed als geen alcohol gebruikt.
Op tien personen meest geen drie kan op
een gansch jaar. Een verdwijnende onbe-
duidendheid.

En deze feitelijke onthouding juichen we
daarom zoo toe, juist omdat ge in deze ge-
zinnen nooit over onthouding spreken hoort.

Men drinkt geen alcohol, maar men let
er nauwelijks op, dat men dien niet drinkt.
Men bluft er niet op. Men proukt er niet
mede. Men laat de tong niet zoo telkens
klappen dat de tong vrij van drank blijft.
Wat men doet, doet men in zijn eenvoudi-
gheid. En als er in gezelschap eens een
glas punch wordt geschonken, of aan het
dessert een rumpludding wordt gediend, dan
weet men er niet af van al die preutische
praatjes om te bedanken, maar eet er van
meê en durft het zelfs lekker vinden.

Dat nu is de onthouding in haar licht-
zijde, zonder iets van de schaduwzijde die
het theoretisch drijven van de onthouding
drukt.

Een heer of juffer, die als de rumpludding
gevlamd heeft, reeds vooruit misen maken,
om te bedanken, men moet het ons niet
kwajlijk nemen, maar ze doen ons altoos
denken aan de Jeruzalemsche heeren en
dames van de dilie en den komijn.

Daarentegen is onthouding die vanzelf
komt, die als een natuurlijke vrucht uit de
opvoeding opschiet, en, enkele bijzondere
gelegenheden uitgezonderd, aan geen ge-
bruik van alcohol denkt, in onze schatting
een zedelijke kracht, die vanzelf ontkult,
waar de religie naar waarde doorwerkt.

Tegen zulk een vrije onthouding, als we
haar zoo noemen mogen, zijn we dus aller-
minst. Veeler juichen we haar toe. En
we zouden den dag zegenen, waarop ze in de
Nederlandsche gezinnen algemeen werd.

Er is nog een andere onthouding, die
we voorstaan.

Meikt iemand aan zijn eigen persoon,
dat hij, dikwijls in gezelschap van vreemden
verkeerd, zocht licht laat overhalen om
in eenig opzicht de maat te buiten te gaan,
en bespeurt hij dat dit zijn geest ontzet en
Satan een poort van zijn hart opent, dan vin-
den we het alleszins prijelijk, als zoo iemand,
zonder ophel, zonder er een beginselquestie
van te maken, zich vast voornemt, liever
alle gebruik te mijden, dan zich het gebruik
tot een valstrik te doen worden.

In dit vreemde gezelschap werkt op het
eigen oogenblik zijn plichtbesef allicht min-
der sterk. Daarom is het dan goed, dat hij
den strijd vooraf op zijn kamer, in de
eenzaamheid met zijn God strijdt. En heeft
dan eenmaal duidelijk verklaard: »Ik
drink die dingen niet", dan is het ook uit,
en valt later niemand hem meer lastig.

Op medisch terrein hebben we geen recht
van spreken, en de medische vraag, of al-
coholien verkeerd en schadelijk voor de ge-

zondheid zijn, laten we daarom buiten be-
spreking.

Bekend is ook ons, dat onderscheidene
medici alle gebruik van een eenigzins prik-
kelenden drank voor ongezond verklaren.
Maar hierbij mogen we niet vergeten, dat
tal van medici ons evenzoo zeggen, dat ook
het gebruik van koffie en thee uiterst na-
deelig is.

We zeggen dit niet om er den spot mee
te drijven. Integendeel, dat het gebruik van
thee en koffie in veel opzichten schadelijk
is, zijn we geneigd grif aan te nemen. De
caffeine toont genoegzaam, wat ongemeen
kracht in de koffieboon verscholen ligt.

Hiermede is echter de zaak voor ons niet
uitgemaakt. De ervaring toont toch, dat het
menschelek lichaam door lengte van duur
zekere immuniteit ook tegen een op zich zelf
giftig element kan verkrijgen. Zelfs ratten-
kruit wordt ten leste in tamelijk groote
dosis zonder schade verdragen.

De medische vraag kan daarom o. i. niet
in algemeen zin opgelost.

Of men deswege zich van drank, thee en
koffie te onthouden heeft, moet beslist door
de veel nauwkeuriger vraag, of voor dien en
dien persoon het gebruik waaraan hij ge-
weend is, schadelijk zij te achten.

Die vraag kan alleen zijn eigen arts be-
antwoorden.

Sinds een kuadig arts aan schrijver dezes
verklaarde: »Voor u is het gewone gebruik
van koffie nadeelig", liet hij er van af, zon-
der er daarom van verre aan te denken een
anti-koffie-beweging in het leven te roepen.
Het is er mede als met het rooken.

Stellig ligt in de nicotine een gevaarlijk
element; maar de ervaring toont, dat een
gewoon gestel zich in zeer korten tijd hier-
aan went, en dat onder gewone omstandi-
gheden een matig rooken op het zenuwge-
stel een gunstige uitwerking heeft, de ge-
zelligheid van het leven verhoogt, en dat
men er oud mede wordt en er gezond bij
blijft.

Toch zijn er gestellen voor wie het
rooken niet deugt, en die er zichzelven
meê bederven, en als uw arts u dat zegt
doet ge dwaas met zijn raad in den wind
te slaan.

In zake het medisch advies is derhalve
ons oordeel, dat hier met een algemeene
uitspraak, die te veel en daarom niets be-
wijst, niet te volderen is; dat medisch advies
stellig altoos misbruikt, maar in vele gevallen
niet een gewoon gebruik verbiedt; en dat
de vraag of iets van dien aard, ter wille
van uw gezondheid, — dus op grond van
het zedse Gebod, door u te mijden is, voor
elk persoon in het bijzonder door zijn arts
moet worden uitgemaakt.

In geen geval heeft dat medisch
advies iets met onthouding als zedelijke
theorie te maken.

Het medisch vraagstuk is van stoffelijken
aard, en raakt den welstand van het lichaam;
iets waarbij de grootste moeilijkheid nog
gelegd is in de onzekerheid der medische
adviezen.

Niet alleen toch dat de medische advie-
zen in de ééne eeuw aaraden, wat ze in een
volgende eeuw ontraden (denk b. v. aan het
vroeger aanbevolene, nu geheel nagelatene
aderlaten, zetten van bloedige koppen enz.);
maar ook in eenzelfde periode gaat er
bijna nooit een medisch advies uit, of
andere even kundige medici staan er tegen-
over. Denk slechts aan de vaccinatie-questie.

Op zulke adviezen kan daarom nooit een
theorie voor het geestelijke gebouwd.

En bovendien daartoe zou toch nooit een
onthoudingsbeweging zijn opgekomen.

In tal van dingen voegen en schikken we
ons naar de medische opinie; maar dan
praat er ook verder niemand over, en van
hooger of lager geestelijke krachtontwikke-
ling is geen sprake.

Voor Kootwijken Scholen.

Ingekomen bij Ds. HOUTZAGER, VOOR ONZE
BIBLIOTHEEK:
In hartelijken dank ontvangen een pakje bo-
ken van Mej. G. te E.

Officieele Berichten.

Met verbetering uit het *Kerkblad* van 6 Maart 1896.

Vergadering van de Gereformeerde
kerken in de Classis Edam, ge-
houden binnen Edam, op 20 Fe-
bruari 1896.

Het moderamen wordt samengesteld: Ds. Van
der Mast van Edam praeses, Ds. A. v. Dijken
van Marken assessor, en Ouderling K. Vink van
Purmerend scriba.

Voor de beantwoording van de vraag, of er
volgens Gereformeerde kerkrecht deputaten voor
verrekkende predikanten kunnen benoemd wor-
den, zal door Ds. Van Dijken op de volgende
vergadering een historische toelichting over
Art. 4 en 5 D. K. O. worden gegeven.

Het voorstel, om een Classicaal Zondagsdag
te houden, wordt ingetrokken; er wordt beslo-
ten op dag en plaats van de eerstvolgende Clas-
sicaal vergadering te spreken over de questie,
of de Zending door deputaten dan wel plaatsse-
lijk gedreven moet worden. Deze bespreking
zal door Ds. Faber worden ingeleid.

Door bepraal de Prov. Synode van Noord-
Holland tegen 24 Juni e.k. bijeen te roepen.

Vergadering der Classis Amersfoort,
gehouden 14 Januari 1896 te Barneveld.

Ds. M. J. Bouman, naar toerbeurt praeses,
opent de vergadering op gebruikelijke wijze.

Veenendaal A. deelt mede, dat een misstand
in den kerkeraad thans is weggenomen.

Bunshoten A. dat een aantal scheurmakende
leden, na vergeefse vermaning, door een onzer
hoogleraren op indrukwekkende wijze van den
kanal zijn afgekeerd, als aan de gemeente
schik ontrokken te hebben. Later moest de
euerus-predikant nog een 11-tal andere aan de
gemeente bekend maken.

Verder wordt behandeld een klacht van 2
lidmaten te Veenendaal B, die van oordeel zijn,
dat de kerkeraad bij de laatstgehoudene ver-
kiezing te weinig rekening hield met art 27

D. K. te gedeelte. Aan visitatoren wordt opge-
dragen, bij hun bezoek, dezen broederen duid-
lijk te maken, dat de toepassing van dit art.
aan het oordeel des kerkeraads staat. Op een
vraag van Bunshoten B »handelt een kerkeraad
onwettig, wanneer hij een niet Avondmaalge-
bruiker voordraagt voor een kerkelijk ambt?"
is geantwoord: dat naar het oordeel der Classis
op de vraag van Bunshoten B in dien vorm
geen antwoord kan worden gegeven, omdat de
wettigheid der verkiezing niet afhangt van het
geregeld Avondmaalbezoek des verkorenen;
zoo dat het geraden is, dat geen kerkeraad als
ambtsdragers personen voordraagt, die zelf in
trouw Avondmaalbezoek geen voorbeelden voor
de gemeente zijn; hoewel de Classis niet durft
ontkennen, dat de omstandigheden van dien
aard kunnen zijn, dat men bij gebrek aan ge-
schikte en beschikbare personen van dezen regel
afwijkt.

Vergadering der Classis Beilen, ge-
houden te Dwingeloo 27 Febru-
ari 1896.

Deze vergadering wordt op de gebruikelijke
wijze met psalmgezang, gebed en het lezen van
een gedeelte uit Gods Woord door den praeses
der vorige vergadering geopend.

Naar aanleiding der vorige notulen wordt de
circulaire der curatoren van de Theologische
School in verband met hun voorstel tot reorga-
nisatie der School, dat in hun laatste verslag
is opgenomen, besproken. Het wekt vrij wat
bevreemding, dat de curatoren, die in de circula-
laire klagen, dat de bijdragen verminderen, in
het verslag met een voorstel komen, dat de uit-
gaven belangrijk zal vermeerderen, wanneer het
aangenomen wordt. Het volgende voorstel: de
Classis doe wat zij kan, om te verhinderen, dat
't voorstel der curatoren wordt aangenomen, op-
dat zij nimmer eenige verantwoordelijkheid voor
deze ingrijpende en kostbare verandering mede
draagt" — heet de onverdeelde instemming der
vergadering.

Naar aanleiding van art. 231 der Generale